

Ten najskromnejší ker,
ten najbiednejší bodliak
skôr mojim bratom je,
než človek, keď je podliak.

No každý, kto má česť,
aj keď ho osud kopol,
je pre mňa vidina:
vysoký, čistý topol'.

Na stromy píšem si
a o stromoch aj vravím.
Les mojim ľudstvom je,
keď v ľudstve nie som zdravý.

Po všetkých pevninách,
vidíš ich držať stráže,
strom o strom opretý,
ako im zákon káže.

Nad tvorstva korunou
ich koruna sa vznáša,
Z jej lístia hovorí
len dobro a len krása.

Vraždia sa národy
v znamení fárby a plemien -
Strom stromu darom dá
nádhery svojich semien.

Vraždia sa národy
v znamení rôznych znakov -
strom stromu klania sa,
vždy naplnený vďakou.

Príroda zákon je,
človek však neposlúcha,
preto je zmätok v ňom
a strom je sídlom ducha.

Vysoko v korunách
sídlí duch - ľahni si na zem
a hore dívaj sa.
A potom napíš báseň.